

Beszámoló

Tóth Árpád, a székelyudvarhelyi Tomcsa Sándor Színház színésze, 2010-2011-es évadra szóló beszámolója.

2010-ben pályáztam sikeresen a Communitas Alapítvány alkotói ösztöndíjára, aminek köszönhetően sikerült megvalósítanom sok tervemet színészként és rendezőként egyaránt, köztük azt is, amivel az ösztöndíjra pályáztam.

A 2010-2011-es évad:

- **Színészként:**

A székelyudvarhelyi Tomcsa Sándor Színházban:

Menyus szerepét játszottam Frank Wedekind: A tavasz ébredése című darabjában. Rendező: Szabó K. István. „Frank Wedekind 1891-ben irt drámájának aktualitása mára mit sem csorbult. A serdülők ébredő szexualitásának torz mintái, a társadalmi szabadosság és polgári szenteskedés ellentéte ma is sokszor tragédiákat szül. A polgári erkölcs álszenteskedő intézményei; család, templom, iskola, vajmi kevés megértést mutat az ösztönvilág iránt, s továbbra is elítélően kezeli a természet eme atrocitását a „társadalmi hármasság” kifinomult szabályrendszeren. Márpedig az ösztön az erősebb, a serdülőkori szexualitás képlékeny, és olyasmik is beleférnek, mint: maszturbáció, szabó-mazochizmus, homoszexualitás. Mihez kezd mindezekkel a felnőtt társadalom? Lekezeli a problémákat, elutasítja, vagy egyszerűen tudomást sem vesz róluk. Az ösztönök elfojtása vagy szublimálása veszélyes gyakorlat, és kiszámíthatatlan következményei vannak.”

<http://szinhaz.ro/index.php?s=1282130213>

Mimóza szerepét játszottam az Irma te édes című zenés komédiában. Írta: Alexandre BREFFORT-Marguerite MONNOT-Raymond LEGRAND. A librettót Mágori

Erzsébet fordítása alapján írta: Ungvári Tamás. A verseket fordította: Blum Tamás, Rendezte: Csurulya Csongor.

<http://szinhaz.ro/index.php?s=1282130249>

Krogstad szerepét játszom Henrik Ibsen: Nóra című drámájában. Rendező: Csurulya Csongor. Az előadás tervezett bemutatója: 2011 május 5

- **Rendezőként:**

A székelyudvarhelyi Tomcsa Sándor Színházban:

Kiss Csaba – A.P. Csehov: **De mi lett a nővel?** című férfimeséjét sikerült színre vinnem. „A "De mi lett a nővel?" című férfimese szám szerint nyolc Csehov elbeszélés és az általuk elmesélt helyzetekre, történetekre épül. Csehov szövegeit Kiss Csaba hihetetlen ügyességgel férceli egy összefüggő történetté, melynek különös dramaturgiai folyama felkavaróan buja, szenvedélyesen groteszk, de ugyanakkor félelmetesen emberi, hiteles és igaz.”

<http://szinhaz.ro/index.php?s=1282130321>

A Marosvásárhelyi Nemzeti Színház Tompa Miklós Társulatának és a marosvásárhelyi Yorick Stúdióknak közös előadásában:

Fedél nélkül című előadás, amelynek tervével pályáztam az alkotói ösztöndíjra. Az előadás Janusz Glowacki ötlete alapján íródott, vagyis az Antigone New Yorkban című írásának egy nagyon keményen átdolgozott adaptációja. A **Fedél nélkül** egy életkép. „Olyan keserű pillanatokot mutatni meg a színpadon és olyan élethelyzeteket eleveníteni fel, amelyek a kilátástalanság csapdáit helyezik folyton az ember útjába, mindig is nagy kihívást jelent.

Ez a színpadi produkció a hajléktalanokról szól, azokról az emberekről, akik a társadalom perifériáira kényszerültek. Azokról a sorsokról akar beszélni, melyekről egyáltalán, vagy csak nagyon ritkán ejtünk szót, és ilyenkor is kínosnak érezzük a témát. Olyan embereket szeretne bemutatni, akik látszólag ugyanazzal a batyuval indultak el az életben, mint akárki más, de nekik valamiért nem sikerült az életüket révbe vinni.

Ezeknek az embereknek a sorsáról, az életéről, az életútjáról és a nagy dilemmájáról szól az előadás. Arra a kérdésre keresi a választ, hogy miért, hogyan tud valaki ilyen helyzetbe kerülni, és miért olyan nehéz innen kitörni.

Mert valami furcsa csapda ez, hiszen ha valaki hajléktalanná válik, onnan már nincs kiút. Bármennyire is ábrándoznak arról ezek az emberek, hogy majd egyszer úgy is visszajutnak a normális, társadalmilag elfogadott életbe, soha nem sikerül nekik. És ennek a sikertelenségnek elsősorban ők maguk az akadályai. Az emberi gyengeségük az, ami nem engedi őket jobbra, tisztábbra, a környezet és a világ által elfogadott emberekké válni.

Antigoné története a görögöktől, Szofoklészről indulva óriási utat tett meg a színháztudományban és az emberiség történetében egyaránt.

Az istenek útját követve, a tiszta emberi érzések ösvényén haladni akaró ember, aki szembeáll a zsarnok, vagy éppen az önkény hatalommal. A Szofoklész Antigonéja testvére holttestét szeretné eltemetni, szeretné megadni neki a végtisztességet, de mivel a király, Kreon árulónak titulálta a testvért, ezért a holttestet tilos eltemetni.

Janusz Glowacki: Antigoné New Yorkban című drámája alapján íródott Fedél nélkül című előadásban is hasonló a történet. Hajléktalanok élnek egy New York-i parkban, és az egyikük (John) meghal. Johnnak az életársa, Anita el szeretné temetni a hullát, hogy az élete hátralevő részében gondozni tudja a sírt, gondját tudja viselni halott szerelmének. Az ókori Antigoné és modern társa Anita célja ugyanaz, csak éppen az akadályok másak. Antigonénak Kreon és tiltó parancsa volt az akadály, míg Anitának a saját élethelyzete, az egész társadalom, a hajléktalansága, a pénztelensége az akadály, és az, hogy a holttestet el kell lopni, ehhez pedig át kellene utazni a fél városon, ami már csak azért sem egyszerű, mert egy hajléktalannak elég körülményes metrózni, buszozni, villamosozni.

Az alaptörténet önmagában nem túl bonyolult: adott a halott John és a cél, hogy el kellene őt temetni rendes körülmények között. Azonban a dráma szereplői, és az őket körülvevő kilátástalanság, a pénztelenség, a nyomor, a folytonos szélmalomharcuk a helyzetükkel szemben, keserű életképet mutat a mostani társadalmunk egyik legsúlyosabb problémájáról.

Ebben a történetben a görcsös, groteszk emberi ragaszkodások egész sorát látjuk, és mégis, soha senki nem lehet igazán boldog, mert csak vágyakozik a jobb élet, a biztonságos megélhetés után, és amikor már majdnem elérné, mint valami délibáb illan el az orra elől. Itt senki nem érheti el az emberi boldogság semmilyen dimenzióját.”

http://www.tntgm.ro/fedezd-fel-szinhazunkat/koezlemenyek/detaliu/article/fedelnelkuel.html?tx_ttnews%5BbackPid%5D=404&cHash=e6094d217f